EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

التمسك بالسنة النبوية وآثاره

At-tamassuk bi-s-sunnah an-nabawiyyah wa-āthāruhu

Urmarea Sunnei profetice și roadele ei

Muḥammad ibn Ṣāliḥ al-ʿUthaymīn

INSTITUTUL TAWHID
tawhid.ro

Muḥammad ibn Ṣāliḥ al-ʿUthaymīn

Urmarea Sunnei profetice și roadele ei

التمسك بالسنة النبوية وآثاره

At-tamassuk bi-s-sunnah an-nabawiyyah wa-āthāruhu

Institutul Tawhid
România · 2026

Titlul original: التمسك بالسنة النبوية وآثاره
Ediția I
Traducerea în limba română: Institutul Tawhid. Distribuție gratuită.
Textul arab al citatelor coranice: Tanzil Project (https://tanzil.net), Uthmani 1.1, licență CC BY 3.0.
Autorul sursei arabe: Muḥammad ibn Ṣāliḥ al-ʿUthaymīn. Drepturile sursei sunt rezervate; ediția arabă condiționează retipărirea pentru distribuire gratuită de verificarea Fundației Șeicului.
Ediția-sursă: Ediția tipărită Dār al-Waṭan, sub supravegherea Fundației Șeicului Muḥammad ibn Ṣāliḥ al-ʿUthaymīn; conferință ținută la Universitatea Islamică din Medina la 9 Rajab 1419 H. Text confruntat cu versiunea arabă IslamEnc.
Institutul Tawhid · https://www.tawhid.ro

Cuprins

Cuvântul prezentatorului 1
1 Urmarea Sunnei profetice și roadele ei 2
Cele două cercetări necesare 3
Înțelegerea corectă a dovezilor 8
Roadele urmării Sunnei 9
Luna Rajab și practicile legate de ea 14
Întrebări și răspunsuri 22
1. Îndeplinirea funcției de imam și dreptul la salariu 22
2. Pierderea purității în timpul înconjurării 24
3. Citirea Coranului pentru un loc de muncă 24
4. Este practica majorității o dovadă? 25
5. Depunerea banilor în bănci 26
6. Unitatea și diferențele de opinie 27
7. Numele lui Allah și sensul milei 29
8. Vânzarea materialului seminal 29
9. Relatarea despre crearea lui Adam 30
10. Enunțurile și sensul figurat 32
11. Firea, obiceiul și actele de adorare 34
12. Calea înaintașilor evlavioși 35
13. Mijloacele înțelegerii Sunnei 35
14. Vestigiile istorice și vizitarea lor 36
15. Chemarea la Islam și locul de ședere 37
Glosar 39
Bibliografie 40
Indice 41

Cuvântul prezentatorului

În numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător!

Laudă lui Allah! Binecuvântările și pacea fie asupra Trimisului lui Allah! O, Allah, binecuvântează-l și dăruiește-i pace! Apoi:

Suntem bucuroși — și cred că și voi sunteți bucuroși — să ne întâlnim în această seară binecuvântată cu un mare învățat, care și-a dăruit mult din timpul și efortul său în slujba cunoașterii și a celor care o caută, fără să urmărească altceva decât răsplata de la Domnul robilor. Este venerabilul nostru părinte, șeicul Muḥammad ibn Ṣāliḥ al-ʿUthaymīn, membru al Consiliului Marilor Învățați, imam și predicator al Marii Moschei din ʿUnayzah și profesor la Universitatea Islamică Imām Muḥammad ibn Saʿūd, filiala din al-Qaṣīm.

Îi aducem cu toții mulțumiri și ne rugăm pentru el, fiindcă a răspuns cu bunăvoință invitației comitetului primului Festival al Medinei de a susține o conferință despre *„Urmarea Sunnei și roadele ei”*, aici, la această prestigioasă instituție, Universitatea Islamică din Medina, care a colaborat — și îi mulțumim pentru aceasta — cu comitetul cultural al primului Festival al Medinei pentru a găzdui această conferință.

Îmi face plăcere să-l invit pe venerabilul nostru părinte, șeicul Muḥammad ibn Ṣāliḥ al-ʿUthaymīn — Allah să aducă prin el și prin cunoașterea lui folos Islamului și musulmanilor — să susțină conferința și să binevoiască să răspundă întrebărilor scrise care vor fi primite la sfârșitul ei. Îl invităm și îi mulțumim.

1 Urmarea Sunnei profetice și roadele ei

Lauda Îi aparține lui Allah! Îl lăudăm, Îi cerem ajutorul și iertarea și căutăm adăpost la Allah de răul din sufletele noastre și de faptele noastre rele. Pe cel pe care Allah îl călăuzește nu-l poate rătăci nimeni, iar pe cel pe care El îl lasă să rătăcească nu-l poate călăuzi nimeni. Mărturisesc că nimeni nu are dreptul la adorare în afară de Allah, Unicul, Care nu are asociat, și mărturisesc că Muḥammad este robul și Trimisul Său. Allah l-a trimis cu călăuzirea și religia adevărului; el a transmis mesajul, a îndeplinit ceea ce i-a fost încredințat, a povățuit comunitatea și s-a străduit pe calea lui Allah așa cum se cuvine. Binecuvântările și pacea lui Allah fie asupra lui, a familiei sale, a companionilor săi și a celor care îi urmează cu bunătate până în Ziua Judecății!

Apoi: în această seară, noaptea de joi, a noua zi a lunii Rajab din anul o mie patru sute nouăsprezece, mă bucur să mă întâlnesc cu frații mei din Medina — locuitorii cetății Ṭaybah — în sala de conferințe a Universității Islamice. Îi cer lui Allah Preaînaltul să facă această întâlnire binecuvântată și folositoare.

Tema conferinței este cea pe care ați auzit-o: roadele urmării Sunnei profetice. Sunna profetică este alături de Nobilul Coran în privința autorității sale ca dovadă pentru robi: ei sunt datori să o pună în practică, așa cum sunt datori să pună în practică Coranul.

Sunna profetică este ceea ce s-a confirmat de la Profet ﷺ prin cuvânt, faptă sau aprobare. Punerea ei în practică este obligatorie, întocmai ca punerea în practică a Coranului. Totuși, cel care aduce o dovadă din Coran trebuie să cerceteze un singur aspect, iar cel care aduce o dovadă din Sunna trebuie să cerceteze două aspecte.

În privința Coranului, cel care îl invocă drept dovadă trebuie să cerceteze felul în care textul indică regula pentru care a fost adus

ca dovadă. Fără îndoială, oamenii se deosebesc mult în această privință, potrivit cunoașterii și înțelegerii lor.

Oamenii se deosebesc în înțelegerea sensurilor indicate de Nobilul Coran în funcție de cunoașterea și priceperea lor, precum și în funcție de credința lor în Allah Cel Atotputernic și Măreț și de cinstirea celor declarate sacre de Allah.

Cele două cercetări necesare

Cel care aduce o dovadă din Sunna trebuie însă să cerceteze două aspecte:

Primul: să cerceteze dacă Sunna respectivă este confirmată de la Trimisul lui Allah ﷺ. În ceea ce este atribuit Sunnei au pătruns multe relatări slabe și fabricate; de aceea, cel care o invocă drept dovadă trebuie să cerceteze autenticitatea și confirmarea ei de la Trimisul lui Allah ﷺ. Din acest motiv, învățații — Allah să aibă milă de ei — au alcătuit lucrări despre transmițători și despre terminologia hadithului, pentru ca Sunna autentică să se deosebească de cea neautentică.

Al doilea aspect este asemenea celui cercetat în Coran: felul în care textul indică regula pentru care a fost adus ca dovadă. Oamenii se deosebesc mult în această privință. Allah Cel Atotputernic și Măreț i-a spus Profetului Său ﷺ:

﴿وَأَنزَلَ ٱللَّهُ عَلَيْكَ ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْحِكْمَةَ﴾

Allah a pogorât asupra ta Cartea și înțelepciunea.
Coranul, An-Nisāʾ 4:113

Mulți învățați au explicat *„înțelepciunea”* ca fiind Sunna. Allah Preaînaltul a poruncit ascultarea de El și de Trimisul Său, spunând:

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ أَطِيعُوا۟ ٱللَّهَ وَأَطِيعُوا۟ ٱلرَّسُولَ﴾

O, voi cei care ați crezut! Ascultați de Allah și ascultați de Trimis!
Coranul, An-Nisāʾ 4:59

Porunca de a asculta de Trimis presupune ca Sunna lui să fie o dovadă a Legii, care trebuie pusă în practică.
Allah Preaînaltul a spus:

﴿وَمَن يَعْصِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَإِنَّ لَهُۥ نَارَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا﴾

Iar cel care nu ascultă de Allah și de Trimisul Său va avea Focul Gheenei, în care vor rămâne veșnic.
Coranul, Al-Jinn 72:23

Faptul că există această amenințare pentru cel care nu ascultă de Trimis ﷺ arată că Sunna lui este o dovadă obligatorie, întocmai ca și Coranul.
Allah Preaînaltul a spus:

﴿وَمَآ ءَاتَىٰكُمُ ٱلرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَىٰكُمْ عَنْهُ فَٱنتَهُوا۟﴾

Luați ceea ce vă dă Trimisul și opriți-vă de la ceea ce vă interzice!
Coranul, Al-Ḥashr 59:7

Chiar dacă acest verset privește bunurile obținute fără luptă, acestea sunt împărțite potrivit aprecierii Trimisului ﷺ. Dacă suntem datori să primim această împărțire, cu atât mai mult suntem datori să primim regulile Legii.

Allah Preaînaltul a spus:

﴿لَّقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ ٱللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُواْ ٱللَّهَ وَٱلْيَوْمَ ٱلْآخِرَ وَذَكَرَ ٱللَّهَ كَثِيرًا﴾

Ați avut în Trimisul lui Allah o pildă frumoasă pentru cel care nădăjduiește în Allah și în Ziua de Apoi și Îl pomenește mult pe Allah.

Coranul, Al-Aḥzāb 33:21

A-l lua ca model pe Trimisul lui Allah ﷺ cuprinde atât ceea ce Profetul ﷺ a făcut potrivit îndrumării Coranului, cât și ceea ce el însuși a rânduit ca Sunna.

Profetul ﷺ vestea în predica de vineri: *„Apoi: cea mai bună vorbire este Cartea lui Allah, iar cea mai bună călăuzire este călăuzirea lui Muḥammad ﷺ."*[1]

El ﷺ a îndemnat la păstrarea Sunnei sale, spunând: *„Țineți-vă de Sunna mea și de Sunna califilor drept călăuziți care vor veni după mine! Țineți-vă de ea și apucați-o cu măselele!"*[2]

Textele care arată acest înțeles sunt multe.

A fost înșelat în nădejdea sa și a pierdut cel care spune: *„Nu trebuie pus în practică decât ceea ce se află în Coran."* În plus, el se contrazice. Dacă spune: *„Nu trebuie pus în practică decât ceea ce se află în Coran"*, îi spunem: Coranul a adus obligația de a-l urma pe Profet ﷺ. Așadar, dacă spui adevărul în ceea ce susții, trebuie să accepți judecata adusă de Sunna.

Profetul ﷺ a arătat spre acest fel de oameni prin cuvintele sale: *„Să nu-l găsesc pe vreunul dintre voi rezemat pe divanul său, spunând, când îi ajunge o poruncă de-a mea: «Nu știm! Urmăm ceea*

1 Relatat de Ibn Mājah, în Introducere, capitolul despre evitarea inovațiilor și a disputelor, nr. 45.

2 Relatat de at-Tirmidhī, Cartea cunoașterii, capitolul despre urmarea Sunnei..., nr. 2676; Ibn Mājah, în Introducere, capitolul despre urmarea Sunnei califilor drept călăuziți..., nr. 42; și Abū Dāwūd, Cartea Sunnei, capitolul despre păstrarea Sunnei, nr. 4607.

ce găsim în Cartea lui Allah.» Luați aminte: mi s-a dat Cartea și, împreună cu ea, ceva asemenea ei."[3]

Mai mult, multe versete ale căror detalii nu sunt precizate au fost lămurite numai în Sunna. Dacă am spune că nu se primește ceea ce a venit în Sunna, toate aceste dovezi nedetaliate ar rămâne nepuse în practică, iar acest lucru este foarte grav. De aceea spunem că Sunna Profetului ﷺ este asemenea Coranului în privința obligației de a o pune în practică, potrivit a ceea ce indică dovada: obligativitate, recomandare, permisiune, caracter nerecomandat sau interdicție.

Înaintașii cei evlavioși țineau de Sunna Profetului ﷺ: nu rămâneau mai prejos de ea și nici nu o depășeau. Când le venea o poruncă de la Trimisul lui Allah ﷺ, o primeau așa cum primeau porunca de la Allah Cel Atotputernic și Măreț.
Când Profetul ﷺ le poruncea ceva, companionii nu îl întrebau dacă porunca era obligatorie sau recomandată, ci o îndeplineau fără să ceară asemenea precizări. De aceea este regretabil că unii oameni, când aud porunca Trimisului, spun: *„Este obligatorie sau recomandată?"* Slavă lui Allah! Cum se poate așa ceva? Cum să cerem o asemenea precizare, când Allah spune:

﴿أَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُواْ ٱلرَّسُولَ وَأُوْلِى ٱلْأَمْرِ مِنكُمْ﴾

Ascultați de Allah, ascultați de Trimis și de cei care au autoritate dintre voi!
Coranul, An-Nisāʾ 4:59

Împlinește ceea ce ți s-a poruncit! Dacă este obligatoriu, ți-ai îndeplinit îndatorirea; dacă este recomandat, ai săvârșit o faptă pentru care primești răsplată.

Nimeni nu poate dovedi că, atunci când Profetul ﷺ le poruncea companionilor ceva, aceștia spuneau: *„Este obligatoriu sau recomandat?"*

3 Relatat de at-Tirmidhī, Cartea cunoașterii, capitolul despre interdicția de a spune, când se transmite o relatare de la Profet..., nr. 2663; și Abū Dāwūd, Cartea Sunnei, capitolul despre păstrarea Sunnei, nr. 4605.

Da, dacă Profetul ﷺ le dădea un sfat, atunci puteau cere precizări. Așa s-a întâmplat în relatarea despre Barīrah — Allah să fie mulțumit de ea. Ea era o sclavă căsătorită cu un bărbat numit Mughīth. ʿĀʾishah — Allah să fie mulțumit de ea — a eliberat-o, iar după eliberare Profetul ﷺ i-a dat de ales dacă să rămână cu soțul ei. Ea a ales desfacerea căsătoriei. Soțul ei — Allah să fie mulțumit de el — ținea la ea și se agăța de ea; mergea după ea prin piețele Medinei, plângând, în nădejdea că își va schimba hotărârea. Însă ea a refuzat. Profetul ﷺ a sfătuit-o să se întoarcă la soțul ei, Mughīth, iar ea a spus:

„O, Trimis al lui Allah! Dacă îmi poruncești, ascult și mă supun; dacă însă mă sfătuiești, nu-l doresc.”[4]

Aici se justifică întrebarea: dacă ar fi fost o poruncă, ea ar fi împlinit-o; dacă însă era un sfat, putea să-l primească sau să nu-l primească.
Ceea ce contează este că îi sfătuiesc pe frații mei, cei care caută cunoașterea, ca atunci când le ajunge o poruncă de la Allah și de la Trimisul Său să nu ceară asemenea precizări. Allah Cel Atotputernic și Măreț a spus:

﴿إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ ٱلْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ أَن يَقُولُواْ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا﴾

Cuvântul credincioșilor, când sunt chemați la Allah și la Trimisul Său, pentru ca el să judece între ei, este numai să spună: «Am auzit și ne-am supus.»
Coranul, An-Nūr 24:51

4 Relatat de al-Bukhārī, Cartea eliberării sclavilor, capitolul despre vânzarea și dăruirea dreptului de walāʾ, nr. 2536.

Și a spus:

﴿وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥٓ أَمْرًا أَن يَكُونَ لَهُمُ ٱلْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ﴾

Niciun credincios și nicio credincioasă nu au dreptul la alegere în treaba lor atunci când Allah și Trimisul Său au hotărât un lucru.
Coranul, Al-Aḥzāb 33:36

Da, dacă omul a ajuns să încalce porunca, atunci întreabă: dacă porunca era obligatorie, trebuie să se căiască pentru acea încălcare, fiindcă abandonarea unei îndatoriri obligatorii este un păcat; dacă era recomandată, lucrul este mai ușor. Înainte însă, primește cu inima deschisă și largă poruncile lui Allah și ale Trimisului Său, spune:

﴿سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا﴾

Am auzit și ne-am supus.
Coranul, An-Nūr 24:51

și împlinește-le. Așa trebuie să facă omul care dorește să se supună cu adevărat poruncii lui Allah, Binecuvântat și Preaînalt, și Trimisului Său.

Înțelegerea corectă a dovezilor

Este foarte important ca omul să înțeleagă sensurile textelor, ceea ce presupun realitățile stabilite de Lege și indiciile de care trebuie să se țină seama, pentru a nu aluneca și a nu se pierde. Unii oameni sunt dornici să-l urmeze pe Trimis ﷺ, dar fac ceea ce socotesc corect, deși nu este corect. Există multe exemple:

Unul este ceea ce vedem la unii oameni în rugăciune: când se ridică de la primul tashahhud, își ridică mâinile încă șezând, înainte să ajungă în picioare, socotind că aceasta este Sunna. Sunna este însă alta: să nu-și ridice mâinile decât după ce se ridică

în picioare, după cum apare în relatarea lui ʿAbd Allāh ibn ʿUmar — Allah să fie mulțumit de amândoi.[5]

Un alt exemplu este felul în care unii înțeleg cuvintele companionilor: *„Fiecare dintre noi își lipea glezna de glezna celui de lângă el și umărul de umărul lui"* — adică în rugăciune.[6] Ei înțeleg că trebuie să depărteze picioarele până când gleznele se ating unele de altele. Nu acesta este înțelesul. Cuvintele companionilor arată că se apropiau unii de alții și îndreptau rândurile, potrivindu-le chiar după glezne, astfel încât nimeni să nu fie înaintea sau în urma celui de lângă el. Dacă și-ar fi depărtat picioarele, ar fi spus că și le depărtau. Se știe că, dacă îți depărtezi picioarele, umerii se îndepărtează unii de alții.

Așadar, este important să înțelegem înțelesul textelor.

Roadele urmării Sunnei

Să se știe apoi că urmarea Sunnei are roade lăudabile:

Unul este că omul știe că și-a luat un îndrumător pe care să-l urmeze: pe Trimisul lui Allah ﷺ. Atunci se naște în inima sa iubirea pentru Trimisul lui Allah ﷺ. Iată un exemplu: doi oameni fac abluțiunea potrivit Sunnei; unul simte că îl urmează pe Trimis ﷺ, ca și cum l-ar vedea făcând abluțiunea, iar celălalt nu se gândește la aceasta. Urmarea asupra inimii celui dintâi este mai mare decât asupra inimii celui de-al doilea. Al doilea a făcut abluțiunea fără să se gândească la aceasta, în timp ce primul simțea că îl urmează pe Trimisul lui Allah ﷺ, îl ia ca model și nădăjduiește răsplata cuvintelor sale: *„Cel care face abluțiunea asemenea acestei abluțiuni a mele, apoi împlinește două unități de rugăciune fără să-și lase mintea să rătăcească în ele, îi vor fi iertate păcatele de mai înainte."*[7]

---

5 Relatat de al-Bukhārī, Cartea chemării la rugăciune, capitolul despre ridicarea mâinilor la primul takbīr, la începerea rugăciunii, nr. 735.

6 Relatat de Abū Dāwūd, Cartea rugăciunii, capitolul despre îndreptarea rândurilor, nr. 662.

7 Relatat de al-Bukhārī, Cartea abluțiunii, capitolul despre spălarea de trei ori în abluțiune, nr. 160; și Muslim, Cartea purității, capitolul despre felul și desăvârșirea abluțiunii, nr. 226.

La fel este în rugăciune. Mulți musulmani — laudă lui Allah — care urmăresc să practice Sunna se roagă potrivit ei, dar nu au în vedere că îl iau ca model pe Trimisul lui Allah ﷺ în fiecare mișcare și în fiecare cuvânt. Aceasta este o lipsă de atenție. Dacă însă omul ar simți în timpul rugăciunii că îl ia ca model pe Trimis ﷺ, ca și cum l-ar vedea rugându-se, ar găsi în inima sa un efect puternic al acestui lucru.

Să se știe că unul dintre roadele păstrării Sunnei este respingerea inovației religioase. Profetul ﷺ a spus:

> *„Cea mai bună vorbire este Cartea lui Allah, cea mai bună călăuzire este călăuzirea lui Muḥammad ﷺ, iar cele mai rele lucruri sunt cele născocite."*[8]

A pus născocirea în opoziție cu Sunna. Dacă aceasta îi este opusă, cu cât omul se ține mai strâns de Sunna Profetului ﷺ, cu atât este mai departe de inovație. Îl vezi respingând inovația și nu-L poate adora pe Allah decât prin ceea ce Allah Cel Atotputernic și Măreț a legiferat, fiindcă urmează Sunna. Unul dintre marile roade este, așadar, înlăturarea inovațiilor, pentru că omul ține de Sunna.

Respingerea și detestarea inovațiilor sunt o binefacere a lui Allah Preaînaltul pentru rob. Respingerea inovației este asemenea respingerii asocierii altora cu Allah, întrucât actele de adorare nu sunt împlinite cum se cuvine decât prin curăția intenției, care se opune asocierii, și prin curăția urmării, care se opune inovației.

Unul dintre foloasele și roadele lăudabile ale păstrării Sunnei este că cel care ține de ea devine o pildă și un îndrumător, iar nimeni nu-i poate ataca practica pe un temei valid. Celui care împlinește un act de adorare doar imitând un imam al musulmanilor i se poate găsi o slăbiciune și i se poate spune cu ușurință: *„Care este dovada ta pentru aceasta?"* Însă celui care ține de Sunna nu i se poate aduce o asemenea obiecție: dacă este întrebat *„Care este dovada ta?"*, răspunde: *„Aceasta este fapta Trimisului ﷺ"*, dacă este vorba despre o faptă, sau: *„Acestea sunt cuvintele lui"*, dacă este vorba despre o vorbă. El se află într-o

8 Relatat de Ibn Mājah, în Introducere, capitolul despre evitarea inovațiilor și a disputelor, nr. 45.

cetate bine întărită, fiindcă se găsește între zidurile Sunnei lui Muḥammad ﷺ.

Unul dintre roadele lăudabile ale Sunnei este însușirea caracterului Profetului ﷺ. Profetul ﷺ a fost trimis să desăvârșească virtuțile caracterului — binecuvântările și pacea fie asupra lui. Allah l-a înzestrat cu cel mai nobil caracter. Dacă omul ține de Sunna lui, va avea un caracter pentru care va fi lăudat și care îl va apropia de Allah Cel Atotputernic și Măreț, fiindcă Profetul ﷺ a spus: *„Cei mai desăvârșiți credincioși în credință sunt cei cu cel mai bun caracter."*[9]

Unul dintre roadele păstrării Sunnei curate este că omul se află la mijloc între cel care exagerează în religia lui Allah și cel care se îndepărtează de ea. Religia Islamului este religia căii de mijloc: nu are nici exagerare, nici neglijență, ci este la mijloc între acestea. Cel care urmează Sunna înaintează către Allah, prin actele sale de adorare, pe o cale aflată între exagerare și îndepărtare, dând fiecărui lucru locul cuvenit.

Voi da două exemple în această privință:

Primul: purtarea față de cel neștiutor potrivit situației lui.

Al doilea: purtarea față de cel care greșește cu bună știință potrivit situației lui.

Exemplul celui dintâi este un om care a intrat în moschee, în moscheea Profetului ﷺ, s-a retras într-o parte și a început să urineze în ea. Oamenii l-au oprit și au strigat la el, dar Profetul ﷺ a spus: *„Nu-l întrerupeți!"* — adică nu-i întrerupeți urinarea — *„Lăsați-l!"* Adică lăsați-l să urineze. A urina în continuare însemna murdărirea și mai mult a moscheii, însă Trimisul lui Allah ﷺ avea în aceasta o înțelepciune pe care companionii — Allah să fie mulțumit de ei — nu o înțeleseseră.

9 Relatat de at-Tirmidhī, Cartea alăptării, capitolul despre dreptul femeii asupra soțului ei, nr. 1162; Abū Dāwūd, Cartea Sunnei, capitolul despre dovada creșterii și scăderii credinței, nr. 4682; și Ibn Mājah, Cartea renunțării la cele lumești, capitolul despre amintirea morții și pregătirea pentru ea, nr. 4259.

Beduinul a terminat de urinat, apoi Profetul ﷺ le-a poruncit să verse peste urina lui o găleată de apă. Ei au făcut așa, iar neajunsul murdăririi moscheii a fost înlăturat prin curățare. Cât despre beduin, Profetul ﷺ l-a chemat și i-a spus:

„Aceste moschei nu sunt potrivite pentru nimic vătămător sau murdar; ele sunt pentru rugăciune și recitarea Coranului"

— sau după cum a spus el ﷺ. Beduinul a zis: *„O, Allah, ai milă de mine și de Muḥammad și să nu ai milă de nimeni altcineva împreună cu noi!"*[10]

Privește cum s-a purtat Trimisul ﷺ cu el!

Cel care ține de Sunna face asemenea Trimisului ﷺ: nu-l bruschează pe cel neștiutor, nu-l mustră aspru și nu-l declară vinovat de păcat, ci se apropie de el cu înțelepciune.

În al doilea caz, Profetul ﷺ a văzut un bărbat purtând un inel de aur, l-a scos cu mâna sa nobilă, l-a aruncat și a spus: *„Vreunul dintre voi ia un tăciune din foc și și-l pune pe mână!"* Vezi deosebirea dintre purtarea Profetului ﷺ față de acest bărbat și față de beduin. Când Profetul ﷺ a plecat, i s-a spus bărbatului: *„Ia-ți inelul."* El a răspuns: *„Pe Allah, nu voi lua un inel pe care Profetul ﷺ l-a aruncat!"*[11]

Păstrarea Sunnei îndeamnă la milă, bunăvoință, blândețe și smerenie. Profetul ﷺ glumea cu copiii, îi saluta și răbda greșelile lor, precum a făcut cu acel copil care avea o păsărică numită nughayr. Se juca cu ea și se bucura de ea, cum fac copiii. Păsărica a murit, iar Profetul ﷺ glumea cu el, spunând: *„O, Abū ʿUmayr, ce a făcut păsărica?"* Aceasta era o purtare prietenoasă și o glumă.[12]

---

10 Relatat de al-Bukhārī, Cartea bunei purtări, capitolul despre blândețe în toate lucrurile, nr. 6025; și Muslim, Cartea purității, capitolul despre obligația spălării urinei și a altor lucruri…, nr. 285.

11 Relatat de Muslim, Cartea îmbrăcămintei și a podoabelor, capitolul despre interzicerea inelului de aur pentru bărbați…, nr. 2090.

12 Relatat de al-Bukhārī, Cartea bunei purtări, capitolul despre purtarea deschisă față de oameni…, nr. 6129; și Muslim, Cartea bunei purtări, capitolul despre recomandarea împlinirii taḥnīk pentru nou-născut…, nr. 2150.

Într-o zi, al-Ḥasan ibn ʿAlī a venit la el când se afla în prosternare, conducând rugăciunea oamenilor, și i s-a urcat pe spate. Profetul ﷺ a prelungit prosternarea, iar după salutul de încheiere le-a spus companionilor că fiul său îl luase drept călărie și că voise să-l lase până când își împlinea dorința.

O, Allah, binecuvântează-l și dăruiește-i pace!

Face vreunul dintre noi așa ceva? Dacă ar face-o, mulți l-ar critica. Însă Muḥammad ﷺ a făcut aceasta din blândețe față de copii și pentru a-i bucura.

Mulți dintre noi nu se poartă cu blândețe față de copii și nu au milă de ei, ci îi alungă. Chiar dacă un copil intră într-o adunare cu cea mai aleasă purtare, îl ceartă și îi spun: *„Du-te la ai tăi!”* sau ceva asemănător. Dacă sunt întrebați despre aceasta, răspund: *„Mă tem să nu prindă îndrăzneală față de bărbați și să se joace.”* Nimeni nu are dreptul la adorare în afară de Allah! Allah Preaînaltul a spus:

﴿لَّقَدْ كَانَ لَكُمْ فِى رَسُولِ ٱللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُواْ ٱللَّهَ وَٱلْيَوْمَ ٱلْآخِرَ وَذَكَرَ ٱللَّهَ كَثِيرًا﴾

Ați avut în Trimisul lui Allah o pildă frumoasă pentru cel care nădăjduiește în Allah și în Ziua de Apoi și Îl pomenește mult pe Allah.

Coranul, Al-Aḥzāb 33:21

Păstrarea Sunnei are, așadar, roade mărețe și lăudabile, însă aceasta cere cunoașterea Sunnei. De aceea îi îndemn pe frații mei, cei care caută cunoașterea, să se străduiască să cunoască Sunna Profetului ﷺ, pentru a o putea pune în practică și pentru a chema la ea. Acest lucru este mai bun și mai dăinuitor.

În timpul celor spuse am amintit că păstrarea Sunnei presupune detestarea inovației, îndepărtarea ei și ținerea la distanță de ea.

Luna Rajab și practicile legate de ea

Cu această ocazie, fiindcă ne aflăm acum într-o lună sacră — luna Rajab — am scris ceea ce mi-a fost cu putință despre unele lucruri care se spun sau se fac în această lună. Aș vrea să vi le citesc, poate că Allah va aduce folos prin ele:

Virtutea lunilor sacre

1. Luna Rajab este una dintre cele patru luni sacre: Dhū al-Qaʿdah, Dhū al-Ḥijjah și al-Muḥarram — trei luni consecutive — și Rajab, care este singură, între Jumādā și Shaʿbān. Aceste patru luni au însușiri cunoscute, pe care le au în comun; Rajab nu este singura care le are.

Învățații au avut păreri diferite despre care dintre cele patru este mai bună.

Unii învățați shafiʿiți au spus: Rajab. An-Nawawī și alții au socotit însă slabă această opinie.

S-a spus și: al-Muḥarram. Aceasta a fost opinia lui al-Ḥasan, iar an-Nawawī a considerat-o mai puternică.

S-a spus și: Dhū al-Ḥijjah. Aceasta s-a relatat de la Saʿīd ibn Jubayr și de la alții și este opinia mai evidentă.

Așa se spune în *„al-Laṭāʾif”*.

Eu spun: aceasta este opinia corectă, fiindcă Dhū al-Ḥijjah întrunește două virtuți: este una dintre lunile pelerinajului și cuprinde ziua marelui pelerinaj, iar pe de altă parte este una dintre lunile sacre.

Lupta în lunile sacre

2. Luna Rajab era o lună cinstită de oamenii din perioada preislamică, în care socoteau interzisă lupta, la fel ca în celelalte luni sacre.

Musulmanii au avut păreri diferite despre interzicerea luptei în aceste luni.

Cei mai mulți învățați — Allah să aibă milă de ei — consideră că interzicerea luptei în aceste luni a fost abrogată și că atât în Rajab, cât și în celelalte luni sacre, este permisă inițierea luptei — mă refer la lupta împotriva necredincioșilor — datorită caracterului general al dovezilor despre aceasta.

Opinia corectă este că inițierea luptei în aceste luni este interzisă. Dacă însă ei ne atacă sau lupta este continuarea uneia începute în lunile în care era permisă, nu este nicio problemă.

Postul propriu lunii Rajab

3. Oamenii din perioada preislamică cinsteau luna Rajab postind în ea. Însă nu s-a confirmat nimic autentic de la Profetul ﷺ despre un post propriu lunii Rajab.

Șeicul Islamului, Ibn Taymiyyah, a spus în *„al-Fatāwā”* (25/290): *„În ceea ce privește postul propriu lunii Rajab, toate relatările despre el sunt slabe, ba chiar fabricate — adică născocite și atribuite Trimisului lui Allah ﷺ. Învățații nu se sprijină pe niciuna dintre ele. Nu sunt nici din categoria relatărilor slabe care se transmit despre virtuțile faptelor; dimpotrivă, cele mai multe sunt fabricate și mincinoase.”*

Apoi a spus: „S-a confirmat autentic că ʿUmar ibn al-Khaṭṭāb lovea mâinile oamenilor pentru ca ei să le întindă spre mâncare în Rajab și spunea: *«Nu o asemănați cu Ramadanul!»*

Abū Bakr aṣ-Ṣiddīq — Allah să fie mulțumit de el — a intrat și i-a văzut pe ai săi cumpărând căni pentru apă și pregătindu-se de post. A întrebat: *«Ce este aceasta?»* Ei au răspuns: *«Este Rajab.»* A spus: *«Vreți să o asemănați cu Ramadanul?!»* și a spart acele căni.” Aici se încheie citatul.

Ḥāfiẓ Ibn Rajab a menționat în *„al-Laṭā’if”* relatarea de la ʿUmar ibn al-Khaṭṭāb în cuvinte asemănătoare celor din *„al-Fatāwā”*, adăugând: *„Oamenii din perioada preislamică cinsteau Rajab, iar când a venit Islamul, acest lucru a fost părăsit.”*

ʿUmrah în Rajab

4. Arabii cinsteau luna Rajab și împlineau ʿumrah în ea: în luna Dhū al-Ḥijjah mergeau în pelerinaj la Casă, iar Rajab se află la jumătatea anului socotit după al-Muḥarram, astfel că împlineau ʿumrah în ea, pentru ca această Casă să fie însuflețită de pelerini la sfârșitul anului și la jumătatea lui.

În *„al-Laṭā’if”* se spune: *„ʿUmar ibn al-Khaṭṭāb și alții au considerat recomandată ʿumrah în Rajab. ʿĀ’ishah o făcea, precum și Ibn ʿUmar. Ibn Sīrīn a transmis de la înaintași că o făceau.”*

Rugăciunea ar-Raghāʾib

5. În Rajab se face o rugăciune numită *„rugăciunea ar-Raghāʾib”*, în prima noapte de vineri a lunii, între Maghrib și ʿIshāʾ. Ea are douăsprezece unități și un fel neobișnuit de a fi împlinită, descris de ḥāfiẓ Ibn Ḥajar în cartea sa *„Tabyīn al-ʿajab bi-mā warada fī faḍl Rajab”*.

An-Nawawī a spus în *„Sharḥ al-Muhadhdhab”* (3/548): „Rugăciunea cunoscută ca rugăciunea ar-Raghāʾib are douăsprezece unități, împlinite între Maghrib și ʿIshāʾ, în noaptea primei vineri din Rajab. Rugăciunea din noaptea de la mijlocul lunii Shaʿbān are o sută de unități.

Aceste două rugăciuni sunt două inovații și două fapte reprobabile, urâte. Să nu se lase nimeni amăgit de menționarea lor în cărțile *«Qūt al-qulūb»* și *«Iḥyāʾ ʿulūm ad-dīn»*, nici de relatarea menționată despre ele, fiindcă toate acestea sunt neîntemeiate. Să nu se lase amăgit nici de vreun imam căruia i-a fost neclară judecata lor și care a scris câteva foi recomandându-le, fiindcă a greșit în aceasta.

Șeicul și imamul Abū Muḥammad ʿAbd ar-Raḥmān ibn Ismāʿīl al-Maqdisī a alcătuit o carte valoroasă pentru a le arăta nevaliditatea și a făcut-o foarte bine. Allah Preaînaltul să aibă milă de el!”

Șeicul Islamului, Ibn Taymiyyah, a spus, după cum apare în *„Majmūʿ al-fatāwā”* (23/124): *„Rugăciunea ar-Raghāʾib este o inovație, potrivit acordului imamilor religiei. Nu a fost rânduită nici de Trimisul lui Allah ﷺ, nici de vreunul dintre califii săi și nu a fost recomandată de vreunul dintre imamii religiei, precum Mālik, ash-Shāfiʿī, Aḥmad, Abū Ḥanīfah, ath-Thawrī, al-Awzāʿī, al-Layth și alții. Relatarea transmisă despre ea este o minciună, potrivit acordului cunoscătorilor hadithului.”* Aici se încheie citatul.

Ibn Rajab a spus în *„al-Laṭāʾif”*: *„Nu s-a confirmat autentic nicio rugăciune proprie lunii Rajab. Relatările transmise despre virtutea rugăciunii ar-Raghāʾib în prima noapte de vineri din Rajab sunt minciuni și neîntemeiate; nu sunt autentice.”*

A spus: *„Cei de demult nu au menționat-o fiindcă a fost născocită după ei. A apărut pentru prima dată după anul patru sute; de aceea cei de demult nu au cunoscut-o și nu au vorbit despre ea."*

Ash-Shawkānī a spus în *„al-Fawā'id al-majmū'ah"* (p. 48): *„Cunoscătorii hadithului sunt de acord că ea — adică relatarea despre rugăciunea ar-Raghā'ib — este fabricată."* Apoi a spus: *„Cel care are chiar și cea mai mică familiaritate cu știința hadithului nu se îndoiește că este fabricată."* Și a spus: *„Al-Fayrūzābādī a spus în «al-Mukhtaṣar» că este fabricată, potrivit acordului învățaților. La fel a spus și al-Maqdisī."*

El — adică ash-Shawkānī, în cartea amintită — a menționat o relatare despre virtutea rugăciunii în noaptea de la mijlocul lunii Rajab și a spus: *„Al-Ǧawzaqānī a transmis-o de la Anas, atribuind-o Profetului. Este fabricată, iar transmițătorii ei sunt necunoscuți."*

Vizita numită ar-Rajabiyyah

6. În luna Rajab, unii oameni vin la Medina Profetului pentru o vizită pe care o numesc *„ar-Rajabiyyah"*. O socotesc una dintre practicile Sunnei puternic recomandate și vizitează în timpul ei diferite locuri.

Vizitarea unora dintre ele este legiferată: moscheea Profetului, moscheea Qubā', mormântul Profetului ﷺ și mormintele celor doi companioni ai săi, al-Baqī' și mormintele martirilor de la Uḥud.

Vizitarea altora nu este legiferată: moscheea numită al-Ghamāmah, moscheea celor două direcții de rugăciune și cele șapte moschei.

Această vizită *„ar-Rajabiyyah"* nu are temei în cuvintele învățaților și pare să fi fost născocită de curând. Fără îndoială, moscheea Profetului este una dintre moscheile către care se pornește în călătorie, și anume: Moscheea Sacră, moscheea Profetului ﷺ și moscheea al-Aqṣā. Însă a rezerva acest lucru unei anumite luni sau unei anumite zile cere o dovadă proprie; aici nu există nicio dovadă care să rezerve aceasta lunii Rajab.

De aceea, a face din aceasta o Sunna prin care omul caută apropierea de Allah Preaînaltul anume în această lună este o inovație respinsă. Profetul ﷺ a spus:

„Cel care face o faptă care nu este potrivit rânduielii noastre, aceea este respinsă."

Într-o altă formulare: *„Cel care aduce în această rânduială a noastră ceva care nu ține de ea, acel lucru este respins"* — adică îi este respins celui care îl săvârșește.[13]

Călătoria nocturnă și Înălțarea

7. Potrivit unei păreri răspândite printre oameni în vremurile mai recente, Călătoria nocturnă și Înălțarea au avut loc în luna Rajab, în noaptea de douăzeci și șapte. Ei organizează sărbătoriri pentru aceasta și uneori fac din acea zi o sărbătoare oficială. Aici trebuie dovedite două lucruri:

Primul: din punct de vedere istoric.

Al doilea: din punctul de vedere al adorării, prin organizarea sărbătoririi în acea noapte.

În privința celui dintâi, învățații au avut păreri diferite.

Ibn Kathīr a menționat în *„al-Bidāyah wa-n-nihāyah"* (3/119, ediția al-Fajjālah) de la az-Zuhrī și ʿUrwah că *„a avut loc cu un an înainte ca Profetul ﷺ să plece spre Medina"*; așadar, ar fi fost în Rabīʿ al-Awwal.

De la as-Suddī s-a transmis că *„a fost cu șaisprezece luni înainte de emigrarea lui"*; așadar, ar fi fost în Dhū al-Qaʿdah.

Ḥāfiẓ ʿAbd al-Ghanī ibn Surūr al-Maqdisī a adus, în biografia sa, o relatare al cărei lanț de transmitere nu este autentic, potrivit căreia a fost în noaptea de douăzeci și șapte din luna Rajab.

Unii pretind că a fost în prima noapte de vineri din Rajab, noaptea ar-Raghā'ib în care a fost născocită acea rugăciune cunoscută. Aceasta nu are temei, iar Allah știe mai bine. Aici se încheie cuvintele lui, redate prin sens sau literal.

13 Relatat de al-Bukhārī, Cartea împăcării, capitolul despre încheierea unei împăcări…, nr. 2697; și Muslim, Cartea judecăților, capitolul despre anularea judecăților nevalide…, nr. 1718.

As-Saffārīnī a menționat în comentariul crezului său (2/280): „De la al-Wāqidī, de la transmițătorii săi, s-a relatat că Călătoria nocturnă și Înălțarea au avut loc în noaptea de sâmbătă, după ce trecuseră șaptesprezece nopți din Ramadan, în al doisprezecelea an de la începutul misiunii profetice, cu optsprezece luni înainte de emigrare.

El a relatat și de la unii dintre șeicii săi, care au spus: Trimisul lui Allah ﷺ a fost dus în Călătoria nocturnă în noaptea de șaptesprezece din Rabīʿ al-Awwal, cu un an înainte de emigrare.

Abū Muḥammad ibn Ḥazm a susținut că există consens în această privință.

Aceasta este opinia lui Ibn ʿAbbās și a ʿĀ'ishei — Allah să fie mulțumit de ei."

Apoi a menționat cuvinte ale lui Ibn al-Jawzī potrivit cărora a fost în Rabīʿ al-Awwal, în Rajab sau în Ramadan.

Ḥāfiẓ Ibn Ḥajar a menționat în *„Fatḥ al-Bārī"* (7/203), la capitolul despre Înălțare din *„Ṣaḥīḥ al-Bukhārī"*: *„Învățații au avut în această privință mai mult de zece opinii."* Dintre acestea a amintit: cu un an înainte de emigrare — așa au spus Ibn Saʿd și alții, iar an-Nawawī a afirmat-o cu hotărâre — sau cu opt luni înainte, cu șase luni, cu unsprezece luni, cu un an și două luni, cu un an și trei luni, cu un an și cinci luni, cu optsprezece luni, cu trei ani sau cu cinci ani. S-a spus și că a fost în Rajab; a transmis aceasta Ibn ʿAbd al-Barr, iar an-Nawawī a afirmat-o cu hotărâre în *„ar-Rawḍah"*. Aici se încheie citatul.

Însă unii au menționat că nu au găsit această afirmație în *„ar-Rawḍah"*.

Șeicul Islamului, Ibn Taymiyyah, a spus, potrivit celor transmise de elevul său Ibn al-Qayyim în *„Zād al-maʿād"*, în cadrul discuției despre întâietatea anumitor zile și luni față de altele: *„Cât despre cel care spune că noaptea Călătoriei nocturne este mai bună decât Noaptea Destinului: dacă prin aceasta vrea să spună că noaptea în care Profetul ﷺ a fost dus în Călătoria nocturnă și nopțile corespunzătoare ei din fiecare an sunt mai bune pentru comunitatea lui Muḥammad decât Noaptea Destinului, astfel încât rugăciunea și invocarea în ele sunt mai bune decât în Noaptea*

Destinului, aceasta este o afirmație neîntemeiată, pe care niciun musulman nu a spus-o. Nevaliditatea ei este cunoscută în mod constant din religia Islamului. Aceasta ar fi situația dacă s-ar cunoaște exact noaptea Călătoriei nocturne; cum să fie atunci când nu există o dovadă cunoscută nici pentru luna ei, nici pentru decada ei, nici pentru noaptea precisă? Relatările despre aceasta sunt întrerupte și diferite; nu cuprind ceva care să poată fi afirmat cu certitudine. Musulmanilor nu li s-a legiferat să rezerve nopții despre care cred că este noaptea Călătoriei nocturne o rugăciune de noapte sau altceva."

Apoi a spus: *„Nu se cunoaște că vreun musulman i-ar fi dat nopții Călătoriei nocturne o virtute aparte față de alte nopți, cu atât mai puțin față de Noaptea Destinului. Nici companionii, nici cei care i-au urmat cu bunătate nu urmăreau să rezerve nopții Călătoriei nocturne vreun lucru și nici nu o aminteau. De aceea nu se știe în ce noapte a fost."* Aici se încheie citatul.

Acesta este primul aspect referitor la Călătoria nocturnă și Înălțare. Prin el s-a lămurit că nu este confirmată data Călătoriei nocturne și a Înălțării: în ce noapte, lună sau an au avut loc.

Al doilea aspect este a face din acea noapte o sărbătoare: să se organizeze festivități, să se țină cuvântări și să se citească relatări fabricate sau foarte slabe despre Călătoria nocturnă și Înălțare. Nimeni care este eliberat de patimă și cunoaște realitatea acestui lucru nu se îndoiește că aceasta se numără printre inovațiile născocite în Islam. Sărbătorirea acelei nopți nu era cunoscută în vremea companionilor și a celor care i-au urmat cu bunătate. În Islam există numai trei sărbători: ʿĪd al-Fiṭr și ʿĪd al-Aḍḥā — acestea două sunt anuale — iar a treia este ziua de vineri, sărbătoarea săptămânală. În Islam nu există altă sărbătoare în afara acestor trei.

Să se știe că adevărata urmare a Profetului ﷺ înseamnă a ține de Sunna lui: a face ceea ce a făcut și a lăsa ceea ce a lăsat. Cel care adaugă la ea sau scade din ea își micșorează urmarea lui. Adăugarea este însă mai gravă, fiindcă înseamnă a o lua înaintea lui Allah și a Trimisului Său și presupune consecințe despre care niciun om cu minte, cu atât mai mult un credincios, nu se

îndoiește că sunt dintre cele mai mari nenorociri. Credinciosului îi ajunge ca desăvârșire să-L adore pe Allah Preaînaltul prin ceea ce El a legiferat prin Trimisul Său ﷺ; și îi ajunge omului ca lipsă să adauge la ceea ce Allah și Trimisul Său au legiferat.

Credinciosul să se ferească, așadar, de a născoci în religia lui Allah Preaînaltul ceea ce patima lui socotește frumos. Profetul ﷺ avertiza asupra acestui lucru și îl vestea în predicile de vineri, spunând: *„Apoi: cea mai bună vorbire este Cartea lui Allah, cea mai bună călăuzire este călăuzirea lui Muḥammad, cele mai rele lucruri sunt cele născocite și fiecare inovație este rătăcire."* Așa apare în *„Ṣaḥīḥ Muslim"*, iar în relatarea lui an-Nasāʾī: *„Și fiecare rătăcire este în Foc."*[14]

Îi cer lui Allah Preaînaltul să ne întărească prin cuvântul statornic în viața de aici și în Viața de Apoi și să ne apere de ispite, de cele văzute și de cele ascunse. El este Darnic și Generos.

Am citit aceste câteva foi în cadrul unei conferințe intitulate *„Urmarea Sunnei și roadele ei"*, în sala de conferințe a Universității Islamice, în noaptea de joi, 9/7/1419 H.

Este posibil ca în timpul prezentării să fi adăugat sau să fi omis ceva.

Acestea sunt cuvintele celui care le-a scris,
Muḥammad aṣ-Ṣāliḥ al-ʿUthaymīn
13/7/1419 H

14 Relatat de an-Nasāʾī, Cartea rugăciunii celor două sărbători, capitolul despre felul predicii, nr. 1578; și Ibn Mājah, în Introducere, capitolul despre evitarea inovațiilor și a disputelor, nr. 46.

Întrebări și răspunsuri

În numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător!

Allah să-l răsplătească pe venerabilul nostru părinte cu cea mai bună răsplată pentru valoroasa sa conferință și să aducă prin el și prin cunoașterea lui folos Islamului și musulmanilor!

Avem, în realitate, foarte multe întrebări. Vom adresa, poate, atâtea câte ne îngăduie timpul și îi vom lăsa celelalte întrebări venerabilului nostru părinte, în nădejdea că va găsi mai târziu un prilej să le răspundă celor care le-au pus.

1. Îndeplinirea funcției de imam și dreptul la salariu

Prima întrebare: Întrebarea mea, preacinstite șeic, este că sunt imamul unei moschei, însă nu conduc rugăciunea în acea moschee. Motivul meu este că munca mea este grea, iar moscheea se află foarte departe de locuința mea. Care este judecata salariului pe care îl primesc? Sunt mulți în situația mea. Ce sfat aveți pentru mine și pentru ei?

Răspuns: Allah să-l binecuvânteze! Aceasta este o întrebare importantă. Unii oameni dețin oficial funcția de imam sau de muezin al unei moschei, însă nu o îndeplinesc în realitate. Primesc salariul, pun pe altcineva în locul lor pentru jumătate de salariu sau mai puțin și continuă așa.

Șeicul Islamului — Allah să aibă milă de el — a menționat în partea despre fundațiile pioase din *„al-Ikhtiyārāt”* că aceasta se numără printre luarea pe nedrept a averii: omul primește o lucrare pentru o remunerație mai mare, apoi pune pe altul să o îndeplinească pentru una mai mică. A spus adevărul — Allah să aibă milă de el.

Dacă neglijează comunitatea și nu pune pe nimeni în locul lui, este cu atât mai grav. Nu-i este permis să rămână imam al moscheii fără să conducă rugăciunea în ea. Să renunțe la funcție; laudă lui Allah, există altcineva care o poate îndeplini.

Cu această ocazie spun: acest lucru îi privește și pe angajații care lipsesc de la serviciu zile sau ore. Unii întârzie la sosirea zilnică și, ceea ce este mai grav și mai amar, își înregistrează prezența la ora oficială, deși au întârziat o oră sau mai mult, apoi pleacă înainte de terminarea programului. Aceasta le este interzisă și este potrivnică îndeplinirii lucrului încredințat.

Dacă presupunem că programul săptămânal este de treizeci și cinci de ore și el scade în fiecare zi o oră — adică o oră din prezența zilnică — va lipsi cinci ore din cele treizeci și cinci. Ce îi îngăduie să-și primească salariul întreg? Ce îi îngăduie aceasta?! Dacă aceluiași om i s-ar scădea un dirham dintr-o sută din salariu, nu l-ar cere? Cum de nu-și cere lui însuși să respecte întregul program?!

Să se știe că, dacă omul se obișnuiește cu hotărârea, cu sosirea la timp și cu plecarea la sfârșitul programului, lucrul îi devine ușor. Dacă însă se obișnuiește cu lenea, îi devine greu să-și împlinească datoria. S-a confirmat de la Profetul ﷺ că a spus:

„Credinciosul puternic este mai bun și mai iubit de Allah decât credinciosul slab, iar în fiecare este un bine. Stăruie asupra a ceea ce îți folosește, cere ajutorul lui Allah și nu te lăsa cuprins de neputință! Dacă ți se întâmplă ceva, să nu spui: «Dacă aș fi făcut așa, ar fi fost așa și așa», fiindcă «dacă» deschide lucrarea Satanei.”[15]

În Nobilul Coran se spune:

﴿إِنَّ خَيْرَ مَنِ ٱسْتَـْٔجَرْتَ ٱلْقَوِىُّ ٱلْأَمِينُ﴾

Cel mai bun pe care îl poți angaja este cel puternic și demn de încredere.

Coranul, Al-Qașaș 28:26

Unde este îndeplinirea lucrului încredințat la un om care doarme în pat până când trec o oră sau două din programul său,

15 Relatat de Muslim, Cartea predestinării, capitolul despre porunca de a fi puternic și de a lăsa neputința…, nr. 2664.

fără să se prezinte?! Omul este dator să-și ceară socoteală și să se teamă de Domnul său.

2. Pierderea purității în timpul înconjurării

A doua întrebare: În esență, un om și-a pierdut starea de puritate în timpul înconjurării Casei, dar și-a continuat înconjurarea și și-a încheiat ʿumrah. Este valabilă ʿumrah sa?

Răspuns: Unii învățați au spus că starea de puritate este o condiție pentru validitatea înconjurării. Potrivit acestei opinii, ʿumrah acelui om nu este valabilă și el se află încă în starea de iḥrām. Trebuie să-și scoată acum hainele pe care le poartă, să îmbrace veșmintele de iḥrām și să meargă la Mecca, să împlinească înconjurarea și saʿy, apoi să-și radă sau să-și scurteze părul.

Alți învățați au spus că puritatea nu este o condiție pentru validitatea înconjurării. Aceasta este opinia aleasă de șeicul Islamului, Ibn Taymiyyah — Allah să aibă milă de el. Potrivit acesteia, ʿumrah acelui bărbat este valabilă, fiindcă înconjurarea sa este valabilă; dacă înconjurarea este valabilă, și saʿy este valabil, iar ʿumrah sa este împlinită.

3. Citirea Coranului pentru un loc de muncă

A treia întrebare: În unele țări musulmane există obiceiul de a citi Nobilul Coran în grup până la încheierea lui pentru împlinirea unor nevoi grabnice, precum obținerea unui grad sau a unui loc de muncă. Care este judecata acestui lucru? Lămuriți-mă, Allah să vă binecuvânteze!

Răspuns: Se știe că Nobilul Coran este Cuvântul lui Allah Cel Atotputernic și Măreț și că cel care îl citește are pentru fiecare literă o faptă bună, iar fapta bună este înmulțită de zece ori. Prin ceea ce urmărește răsplata Vieții de Apoi nu-i este permis omului să urmărească răsplata vieții de aici.

Apoi, cine a spus că citirea Coranului este un mijloc de a obține un loc de muncă, o afacere sau ceva asemănător?! Coranul este vindecare pentru orice boală: vindecare pentru ceea ce se află în piepturi, pentru bolile inimilor, dar și pentru bolile trupurilor. Însă s-a transmis că citirea lui este un mijloc de a dobândi cele de trai?! Mijlocul de a dobândi cele de trai este teama de Allah Cel Atotputernic și Măreț, potrivit cuvintelor Sale:

﴿وَمَن يَتَّقِ ٱللَّهَ يَجۡعَل لَّهُۥ مَخۡرَجٗا وَيَرۡزُقۡهُ مِنۡ حَيۡثُ لَا يَحۡتَسِبُۚ﴾

Celui care se teme de Allah, El îi va face o ieșire și îi va dărui cele de trai de unde nu se așteaptă.

Coranul, Aṭ-Ṭalāq 65:2-3

Celor care fac din citirea Coranului un mijloc de a dobândi cele de trai, fără dovadă, le spunem: unde este dovada pentru aceasta?! Cât despre teama de Allah, da, ea este un mijloc de a dobândi cele de trai, așa cum Allah a spus:

﴿وَمَن يَتَّقِ ٱللَّهَ يَجۡعَل لَّهُۥ مَخۡرَجٗا وَيَرۡزُقۡهُ مِنۡ حَيۡثُ لَا يَحۡتَسِبُۚ﴾

Celui care se teme de Allah, El îi va face o ieșire și îi va dărui cele de trai de unde nu se așteaptă.

Coranul, Aṭ-Ṭalāq 65:2-3

4. Este practica majorității o dovadă?

A patra întrebare: Unii susțin că practica majorității este o dovadă a corectitudinii unei fapte și invocă relatarea: *„Țineți-vă de marea mulțime!”* Care este opinia dumneavoastră?

Răspuns: Această dovadă nu este corectă, fiindcă Allah Preaînaltul a spus:

﴿فَإِن تَنَٰزَعۡتُمۡ فِي شَيۡءٖ فَرُدُّوهُ﴾

Dacă vă certați asupra unui lucru, întoarceți-l
Coranul, An-Nisāʾ 4:59

— la cine? —

﴿إِلَى ٱللَّهِ وَٱلرَّسُولِ﴾

la Allah și la Trimis.
Coranul, An-Nisāʾ 4:59

Nu a spus: întoarceți-l la majoritate. Nu este o chestiune de vot parlamentar sau ceva asemănător; este o chestiune de dovadă din Cartea lui Allah sau din Sunna Trimisului Său ﷺ. Este obligatoriu, așadar, să revenim la ceea ce indică Cartea și Sunna, chiar dacă un singur om se află pe această cale.

În privința cuvintelor *„Țineți-vă de marea mulțime!”*, dacă ele sunt autentice de la Trimisul lui Allah ﷺ, prin aceasta sunt înțeleși musulmanii care țin de adevăr. Cuvântul *„mai mare”* nu înseamnă aici *„mai numeros”*, ci mai mare în rang; iar mai mare în rang este cel ale cărui cuvinte corespund Cărții lui Allah și Sunnei Trimisului Său ﷺ. Aceasta, dacă relatarea este autentică; eu cred că este o spusă transmisă de la Ibn Masʿūd sau de la altcineva.[16]

5. Depunerea banilor în bănci

A cincea întrebare: Care este judecata depunerii banilor în bănci?

Răspuns: Depunerea banilor în bănci nu este o problemă când este nevoie de ea. Unii oameni arată că păstrarea banilor acasă îi expune unui risc și îi pun în bănci pentru a fi în siguranță.

16 Relatat de Aḥmad (4/278).

Dacă băncile ar lucra numai cu dobândă, am spune: nu pune banii acolo deloc! Însă ele au și alte surse de câștig în afara dobânzii; banii depuși se amestecă astfel între ceea ce este permis și ceea ce este interzis. Aceasta îi îngăduie omului să pună la bancă banii de a căror pierdere se teme. În acest caz însă, alege banca ce lucrează cel mai puțin cu dobândă.

Apoi atrag atenția asupra unui punct important. Oamenii numesc punerea banilor în bănci *„depozit”*, dar aceasta nu este corect din punctul de vedere al termenului juridic. Pentru învățați, depozitul înseamnă ca omul să-i dea altcuiva banii săi spre păstrare, fără ca acela să dispună de ei. Când banii sunt puși în bănci, banca îi pune în fondurile sale și dispune de ei prin cumpărare și vânzare; aceasta se numește la învățați împrumut. De aceea ei au precizat că, dacă omul îi lasă altcuiva banii spre păstrare, apoi îi permite să dispună de ei, depozitul se transformă în împrumut. Deosebirea dintre depozit și împrumut este limpede: dacă bunul lăsat spre păstrare se pierde fără abuz sau neglijență din partea păstrătorului, acesta nu este obligat să-l despăgubească; în cazul împrumutului, restituirea este datorată în orice situație.

6. Unitatea și diferențele de opinie

A șasea întrebare: Auzim adesea de la unii contemporani o regulă pe care o repetă mereu: *„Să ne unim în ceea ce suntem de acord și să ne scuzăm unii pe alții în ceea ce ne deosebim.”* În ce măsură este corectă această afirmație?

Răspuns: Prima parte este corectă: să ne unim în ceea ce suntem de acord.

În privința celei de-a doua părți trebuie făcută o deosebire. Dacă în chestiunea în care ne deosebim dovada arată că una dintre părți are dreptate, iar diferența respectivă nu îngăduie interpretarea juridică independentă, nu lăsăm pe cineva să spună un lucru greșit fără să-l dezaprobăm. De exemplu, dacă cineva ni se împotrivește în crez, nu tăcem, fiindcă — laudă lui Allah — temeiurile crezului sunt cunoscute și consensul înaintașilor

evlavioși asupra lor este cunoscut. Îl dezaprobăm pe cel care ni se împotrivește în aceasta.

În chestiunile de jurisprudență care îngăduie interpretarea juridică independentă, da, nu ne putem dezaproba unii pe alții. Dacă l-ai dezaproba pe cel cu altă opinie, aceasta ar însemna că susții că opinia ta este corectă și a lui greșită; însă este posibil ca tu să fii cel care greșește sau ca el să fie cel care greșește.

Apoi, dacă omul dorește să-i silească pe oameni să-i urmeze opinia și să-i declare rătăciți pe cei care i se împotrivesc, și-a atribuit locul trimisului, fiindcă Trimisul este cel ferit de greșeală. Cât despre tine, interpretarea ta îți aparține ție, iar interpretarea altora le aparține lor.

Problema este însă că unii oameni fac din această diferență de opinie îngăduită un temei al apropierii și al dezicerii: îl urăsc pe cel care are altă opinie și îl ponegresc în fața oamenilor, deși sunt chestiuni care îngăduie interpretarea juridică independentă. Aceasta este greșeala și o asemenea cale se împotrivește căii companionilor. Companionii — Allah să fie mulțumit de ei — aveau păreri diferite în lucruri mai mari, fără ca unul să vorbească împotriva altuia sau să-l declare rătăcit. Multora dintre cei prezenți le este cunoscută întâmplarea companionilor când Profetul ﷺ s-a întors din bătălia Confederaților. Printre cei care se alăturaseră confederaților se aflau Banū Qurayẓah, care încălcaseră legământul. Jibrīl a venit la Trimisul lui Allah ﷺ și i-a poruncit să pornească împotriva lor. Profetul ﷺ i-a chemat pe companioni să plece spre Banū Qurayẓah și le-a spus: *„Nimeni să nu împlinească ʿAṣr decât la Banū Qurayẓah!”* Ei au plecat, iar timpul rugăciunii i-a prins pe drum. Unii au spus: *„Ne rugăm, ca să nu treacă timpul”*, iar alții au spus: *„Nu ne rugăm, fiindcă Trimisul ﷺ a spus: «Nimeni să nu împlinească ʿAṣr decât la Banū Qurayẓah!»”* Unii s-au rugat, iar alții au amânat. Profetul ﷺ nu a dezaprobat și nu a mustrat pe niciunii dintre ei. Nici între ei nu a apărut dezbinare în inimi și nici nu s-au declarat rătăciți unii pe alții.

În chestiunile asupra cărora există diferențe de opinie și care îngăduie interpretarea juridică independentă, omului nu-i este

permis să-i silească pe oameni să-i urmeze opinia, altfel și-ar atribui statutul de trimis. În schimb, în chestiunile care nu îngăduie o asemenea interpretare — îndeosebi în chestiunile de crez — nu este permis ca greșeala să fie acceptată.

7. Numele lui Allah și sensul milei

A șaptea întrebare: Este permis ca numele lui Allah *„ash-Shakūr"* să fie explicat prin *„al-Ghafūr"*? Și care este deosebirea dintre aceasta și explicarea milei prin voința de a face bine?

Răspuns: Nu este permis să explicăm numele *„ash-Shakūr"* — unul dintre numele lui Allah — prin *„al-Ghafūr"*. *„Ash-Shakūr"* este Cel care dăruiește și răsplătește pentru împlinirea faptelor vrednice de laudă, în timp ce *„al-Ghafūr"* este Cel care acoperă păcatele robilor. Este o deosebire între Cel care îl răsplătește pe cel care Îl ascultă și Cel care îl iartă pe cel care nu Îl ascultă. Nu este permis să explicăm unul prin celălalt, fiindcă deosebirea deplină dintre ele este limpede.

A doua parte a întrebării: Care este deosebirea dintre aceasta și explicarea milei prin voința de a face bine?

Răspuns: Nici mila nu este același lucru cu *„ash-Shakūr"* și *„al-Ghafūr"*. Mila înseamnă că El, Cel Măreț și Preaînalt, are milă de robi, aducându-le binefaceri și îndepărtând de ei nenorociri.

Cât despre explicarea milei — mă refer la mila lui Allah — prin voința de a face bine, aceasta este o greșeală, fiindcă voința de a face bine este una dintre consecințele milei, nu mila însăși. Mila este un atribut al Ființei lui Allah Cel Atotputernic și Măreț, prin care El are milă de cine voiește. Unul dintre efectele milei Sale este voința de a face bine făpturilor.

Nu este permis să explicăm mila prin voința de a face bine, nici prin binefacerea însăși, fiindcă acestea sunt dintre urmările și consecințele milei, nu mila însăși.

8. Vânzarea materialului seminal

A opta întrebare: Este permisă vânzarea și cumpărarea materialului seminal de la animalul mascul și introducerea lui în animalul femelă, pentru reproducere?

Răspuns: S-a confirmat că Profetul ﷺ a interzis câștigul din monta masculului. Aceasta este de același fel, ba chiar interdicția se aplică mai puternic: monta poate să-i dăuneze masculului, în timp ce aceasta nu-i dăunează. Nu se ia drept temei ceea ce fac cei care nu urmează religia Islamului, fiindcă pe aceștia nu îi preocupă nimic în această privință. Se spune, așadar, că vânzarea acestor lucruri este asemenea câștigului din monta masculului, pe care Profetul ﷺ l-a interzis.

Mai grav și mai reprobabil este să se vândă material seminal uman unui om care nu poate avea copii, pentru ca acel copil să-i fie atribuit lui. Acesta este unul dintre cele mai mari păcate — Allah să ne ferească!

9. Relatarea despre crearea lui Adam

A noua întrebare: Care este opinia mai puternică dintre părerile înaintașilor — Allah să aibă milă de toți — despre cuvintele Profetului ﷺ: *„Allah l-a creat pe Adam după chipul Său”*? Lămuriți-mă, Allah să vă răsplătească!

Răspuns: Această întrebare este importantă, nu pentru întrebarea în sine, ci fiindcă suntem datori să credem și să ne supunem celor venite în Coran și Sunna despre atributele lui Allah, fără să întrebăm: cum și de ce? Întrebările și adâncirea în aceste lucruri nevăzute îl pot pierde pe om, ducându-l la negare sau la asemănare.

„Allah l-a creat pe Adam după chipul Său”, iar într-o altă formulare: *„după chipul Celui Milostiv”*. Această formulare este confirmată în al-Bukhārī.[17] Companionii — Allah să fie mulțumit de ei — l-au întrebat pe Profetul ﷺ despre înțeles sau au primit-o și s-au supus ei? Răspunsul este, fără îndoială, al doilea. Nu știm ca vreun companion să fi spus: *„O, Trimis al lui Allah! Ce se*

17 Relatat de al-Bukhārī, Cartea cererii permisiunii de intrare, capitolul despre începutul salutului, nr. 6227; și Muslim, Cartea Paradisului și a descrierii desfătărilor sale..., capitolul despre intrarea unor oameni în Paradis..., nr. 2841. În aceste două relatări, formularea este „Allah l-a creat pe Adam după chipul Său” (على صورته).

înțelege prin «chipul Său»?" Au primit-o, dar s-au sprijinit pe un temei măreț: lipsa asemănării, fiindcă Allah Preaînaltul a spus:

﴿لَيْسَ كَمِثْلِهِۦ شَىْءٌ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْبَصِيرُ﴾

Nimic nu este asemenea Lui, iar El este Cel care Aude, Cel care Vede.
Coranul, Ash-Shūrā 42:11

Chiar dacă afirmăm existența chipului, afirmăm cu certitudine că el nu se aseamănă chipului făpturii și că chipul lui Adam nu se aseamănă chipului lui Allah Cel Atotputernic și Măreț.
Gândiți-vă la cuvintele Profetului ﷺ: *„Primul grup care va intra în Paradis va fi asemenea chipului lunii în noaptea cu lună plină."*[18]
Oare cuvintele *„asemenea chipului lunii în noaptea cu lună plină"* impun identitatea?! Nu o impun. Credem, așadar, că Allah l-a creat pe Adam după chipul Său, însă fără asemănare, potrivit versetului limpede:

﴿لَيْسَ كَمِثْلِهِۦ شَىْءٌ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْبَصِيرُ﴾

Nimic nu este asemenea Lui, iar El este Cel care Aude, Cel care Vede.
Coranul, Ash-Shūrā 42:11

Unii înaintași au spus că înțelesul cuvintelor *„după chipul Său"* este că Allah Preaînaltul a ales acest chip în cea mai frumoasă alcătuire: l-a creat pe om, i-a dat chip și l-a întocmit armonios. De aceea nu trebuie urâțit sau lovit acest chip pe care Allah Cel Atotputernic și Măreț l-a îngrijit.

Însă prima opinie este mai sigură, fiindcă a doua cuprinde un fel de interpretare care îndepărtează sensul aparent. Se primește, așadar, prima opinie: Allah l-a creat pe Adam după chipul Său, în sens real, însă fără asemănare.

---

18 Relatat de al-Bukhārī, Cartea începutului creației, capitolul despre descrierea Paradisului…, nr. 3254; și Muslim, Cartea Paradisului și a descrierii desfătărilor sale…, capitolul despre primul grup care va intra în Paradis…, nr. 2834.

10. Enunțurile și sensul figurat

A zecea întrebare: Unii învățați de încredere — Allah să aibă milă de ei — au spus că cea mai puternică dovadă pentru respingerea sensului figurat în Coran este că sensul figurat poate fi negat, iar în Coran nu există nimic care poate fi negat. Mi-a fost neclar, preacinstite șeic, faptul că în Coran există multe enunțuri informative, iar un asemenea enunț este acela despre care poți spune că vorbitorul său spune adevărul sau minte; însă nimic din Coran nu poate fi declarat mincinos. Lămuriți-ne, Allah să vă răsplătească!

Răspuns: Învățații care au definit enunțul informativ drept acela despre care se poate spune că vorbitorul său spune adevărul sau minte s-au referit la enunț în sine, fără a ține seama de vorbitor. Adică se poate spune că este adevărat sau mincinos luând în considerare enunțul în sine, nu pe cel care îl comunică. De exemplu, despre ceea ce comunică Allah Cel Atotputernic și Măreț nu se poate spune niciodată că este mincinos, iar despre enunțul lui Musaylimah Mincinosul, care a pretins că este trimis, nu putem spune că este adevărat.

Cât despre existența sensului figurat în Coran sau în afara lui, aceasta este o chestiune asupra căreia există o îndelungată și întinsă diferență de opinie. Trebuie însă să știm că vorbele sunt formele înțelesurilor, iar contextul este cel care determină sensul. Cuvântul, la locul lui și în contextul lui, se înțelege potrivit a ceea ce indică contextul, fără a ne opri doar la forma lui izolată. Dacă spunem că acesta este sensul propriu al vorbirii, multe nelămuriri dispar. De exemplu, prin *„cetate”* se poate înțelege populația cetății sau ansamblul clădirilor ei. În cuvintele Sale:

﴿إِنَّا مُهْلِكُوٓاْ أَهْلِ هَٰذِهِ ٱلْقَرْيَةِ﴾

Noi îi vom nimici pe locuitorii acestei cetăți.

Coranul, Al-ʿAnkabūt 29:31

se înțelege ansamblul clădirilor, iar în cuvintele:

﴿وَسْـَٔلِ ٱلْقَرْيَةَ ٱلَّتِى كُنَّا فِيهَا﴾

Întreabă cetatea în care am fost.
Coranul, Yūsuf 12:82

se înțeleg locuitorii. Vezi, așadar, că într-un loc acest cuvânt trebuie explicat ca ansamblul clădirilor, iar în altul trebuie explicat ca locuitorii cetății.
Niciun om cu minte nu poate spune că vorbele fiilor lui Yaʿqūb către tatăl lor:

﴿وَسْـَٔلِ ٱلْقَرْيَةَ ٱلَّتِى كُنَّا فِيهَا﴾

Întreabă cetatea în care am fost.
Coranul, Yūsuf 12:82

pot însemna că Yaʿqūb ar trebui să meargă la clădiri și la ziduri pentru a le întreba. Aceasta nu este cu putință.

Aceasta este opinia aleasă de șeicul Islamului, Ibn Taymiyyah: nu există sens figurat nici în limbă, nici în Coran, fiindcă sensul cuvântului este determinat de contextul său. Odată ce sensul este determinat de context, el devine sensul propriu în acel context, iar prin aceasta dispar multe nelămuriri.
Cei care spun că există sens figurat în Coran au adus, între altele, cuvintele lui Allah Preaînaltul:

﴿فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارًا يُرِيدُ أَن يَنقَضَّ﴾

Au găsit în ea un zid care voia să se prăbușească.
Coranul, Al-Kahf 18:77

Ei au spus: voința nu aparține decât celui care are percepție, iar zidul nu are percepție. Aceasta este înțelegerea lor.
Noi spunem însă: dimpotrivă, zidul are voință, fiindcă Profetul ﷺ a spus despre muntele Uḥud: *„Ne iubește și îl iubim.”*[19] Iubirea este

mai specifică decât voința. Cine poate spune că zidul nu are voință, când Allah spune:

﴿يُرِيدُ أَن يَنقَضَّ﴾

Voia să se prăbușească.
Coranul, Al-Kahf 18:77

Este numai o înțelegere la care au ajuns unii oameni, spunând că voința nu aparține decât celui care are percepție. Relatarea *„Muntele Uḥud este un munte care ne iubește și pe care îl iubim”* confirmă că muntele are iubire.

Dacă cineva întreabă: *„Prin ce cunosc că zidul vrea să se prăbușească?”*, spunem: prin înclinarea sau crăparea lui cunoaștem că vrea să se prăbușească.

11. Firea, obiceiul și actele de adorare

A unsprezecea întrebare: Facem deosebire între faptele Trimisului ﷺ izvorâte din firea omenească și din obicei și faptele sale în care suntem datori să-l urmăm? Allah să vă răsplătească!

Răspuns: Aceasta este o întrebare importantă, iar — laudă lui Allah — specialiștii în fundamentele jurisprudenței au lămurit-o pe deplin.

Faptele izvorâte din firea omenească sunt cele de care trupul are nevoie. Somnul — somnul Trimisului, binecuvântările și pacea fie asupra lui — ține de fire, de adorare sau de obicei? Răspundem că ține de fire. Setea lui și faptul că bea când îi este sete, precum și faptul că mănâncă atunci când îi este foame, toate acestea sunt cerute de firea omenească.

Purtarea veșmintelor izār și ridāʾ și a turbanului ține de obicei. În privința păstrării părului capului există o diferență de opinie: unii spun că ține de adorare, alții că ține de obicei. Opinia mai puternică este că ține de obicei.

19 Relatat de al-Bukhārī, Cartea relatărilor despre profeți, capitolul despre cuvintele lui Allah Preaînaltul: „Allah l-a luat pe Ibrāhīm drept prieten apropiat”, nr. 3367; și Muslim, Cartea pelerinajului, capitolul „Uḥud este un munte care ne iubește și pe care îl iubim”, nr. 1392.

Cât despre faptele în care se vede intenția de adorare, ele țin de adorare. Aceasta se cunoaște atunci când un lucru nu este cerut nici de firea omenească, nici de obicei, fiindcă regula de bază cu privire la faptele lui ﷺ este că țin de adorare.

12. Calea înaintașilor evlavioși

A douăsprezecea întrebare: Ce înseamnă expresia *„calea înaintașilor evlavioși"*? Care este semnul celui care urmează această cale? Și este obligatoriu să o urmăm?

Răspuns: *„Calea înaintașilor evlavioși"* înseamnă urmarea felului lor de a fi în crez, în adorare și în relațiile cu ceilalți. Este o expresie cuprinzătoare.

Putem judeca fiecare chestiune în parte ca fiind din calea înaintașilor sau potrivnică ei. Calea înaintașilor este însă felul lor de a fi în adorare, în relațiile cu ceilalți, în purtare și în lucruri asemănătoare.

Semnul celui care urmează calea înaintașilor este să aibă caracterul lor și să le ia drept model faptele în treburile religiei și ale vieții. Cel care dorește să fie în siguranță să urmeze calea lor cea dreaptă.

13. Mijloacele înțelegerii Sunnei

A treisprezecea întrebare: Care sunt mijloacele prin care se poate înțelege Sunna și poate fi pusă în practică în mod corect?

Răspuns: Mai întâi, să știi că înțelegerea este o binefacere a lui Allah Cel Atotputernic și Măreț. Omul nu o poate dobândi numai prin propriul efort; ea este un har de la Allah. De aceea, când Abū Juḥayfah l-a întrebat pe ʿAlī ibn Abī Ṭālib — Allah să fie mulțumit de el: *„V-a deosebit Trimisul lui Allah ﷺ prin ceva?"* — voind să întrebe dacă îi lăsase prin testament conducerea califatului, după cum se răspândise atunci — el a răspuns:

> *„Nu, pe Cel care a despicat sămânța și a creat sufletul! Nu ne-a deosebit prin nimic, în afară de o înțelegere a Coranului pe care Allah Preaînaltul o dăruiește unui om și de ceea ce se află în această foaie."*

A întrebat: *„Ce se află în această foaie?"* A răspuns: *„Prețul*

sângelui, eliberarea prizonierului și faptul că un musulman nu este ucis pentru un necredincios."[20]

Oamenii se deosebesc foarte mult în înțelegere. De aceea vezi că unii învățați deduc zece reguli dintr-o relatare, alții mult mai multe, iar alții nu pot deduce nimic.

Se povestește că un om memorase *„al-Furūʿ"*, o carte mare de jurisprudență a imamului Aḥmad. Însă omul nu cunoștea judecata niciunei chestiuni, fiindcă nu avea înțelegere. Prietenii îl luau cu ei asemenea unui exemplar al cărții; când ceva le era neclar, spuneau: *„Cutare, citește-ne capitolul cutare sau secțiunea cutare."* După ce el citea, ei luau regula din ceea ce citise. Harul lui Allah Preaînaltul este dat cui voiește El.

Dintre mijloacele înțelegerii sunt însă exersarea în studiul Cărții și al Sunnei, cugetarea atentă și cercetarea cuvintelor învățaților care ne-au precedat.

14. Vestigiile istorice și vizitarea lor

A paisprezecea întrebare: Cineva întreabă despre vestigiile istorice, despre preocuparea pentru ele și vizitarea lor și dorește îndrumare în această privință. Allah să vă păzească!

Răspuns: Considerăm că preocuparea pentru vestigii nu este o problemă dacă este folositoare. Dacă însă ea devine un mijloc de adorare a lui Allah Cel Atotputernic și Măreț prin mersul la aceste vestigii și prin credința că ele au o înrâurire, atunci se cuvine ca ele să fie înlăturate — ba chiar poate fi obligatoriu. Conducătorului credincioșilor, ʿUmar — Allah să fie mulțumit de el — i-a ajuns vestea că unii oameni mergeau la copacul sub care Profetul ﷺ primise legământul de ar-Riḍwān, iar el a poruncit să fie tăiat. Laudă lui Allah că l-a îndepărtat prin acest calif! Dacă ar fi rămas până astăzi, ce s-ar fi întâmplat?! Oamenii ar fi mers în pelerinaj la el mai mult decât merg la Kaʿbah, fiindcă multe suflete înclină spre neadevăr.

Vestigiile despre care se vorbește sunt de două feluri:

20 Relatat de al-Bukhārī, Cartea prețului sângelui, capitolul despre faptul că un musulman nu este ucis pentru un necredincios, nr. 6915.

Primul: vestigii a căror atribuire nu are temei. Se știe că înlăturarea lor este un bine.

Al doilea: vestigii a căror atribuire are temei. Se cercetează dacă Legea a legiferat vizitarea și privirea lor; dacă da, acesta este un bine, iar dacă nu, binele este a le lăsa.

Dau un exemplu: peștera Ḥirāʾ. În ea a coborât pentru prima dată revelația asupra Trimisului lui Allah ﷺ. Dar este ea un loc care trebuie venerat și la care urcarea constituie un act de adorare? Răspunsul este: nu, nicidecum. Dacă ar fi fost un loc de venerare și urcarea la ea ar fi fost un act de adorare, primii care ar fi făcut aceasta ar fi fost Trimisul, binecuvântările și pacea fie asupra lui, și companionii săi — Allah să fie mulțumit de ei.

La fel se spune despre peștera Thawr.

15. Chemarea la Islam și locul de ședere

A cincisprezecea întrebare: Cineva întreabă dacă a chema la Islam în țările necredinței este mai bine decât a locui în Medina sau la Mecca.

Răspuns: Fără îndoială, chemarea la Allah este una dintre cele mai bune fapte pe care omul le poate împlini.

Dacă chemarea la Allah în țările necredinței are un rezultat și o înrâurire, ea este mai bună decât rămânerea la Mecca sau la Medina. Profetul ﷺ a plecat din Mecca la aṭ-Ṭāʾif pentru a-i chema pe oameni, iar companionii — Allah să fie mulțumit de ei —, când au avut loc cuceririle, au plecat din Mecca și din Medina spre locurile chemării.

Dacă însă chemarea lui nu aduce niciun folos, atunci locuirea într-un loc virtuos este mai bună. De aceea, când învățații — Allah să aibă milă de ei — au avut păreri diferite despre ce este mai bine, ca omul să locuiască la Mecca sau la Medina, și fiecare și-a adus argumentul, șeicul Islamului — Allah să aibă milă de el — a spus: *„Locuirea într-un loc în care îi sporesc credința și evlavia este mai bună."*

Cu aceasta încheiem întâlnirea noastră. Îi cerem lui Allah să fie o întâlnire binecuvântată și să ne dăruiască nouă și vouă

cunoaștere folositoare și fapte drepte. El are putere asupra tuturor lucrurilor.

O, Allah, fă-ne dintre cei care cheamă la adevăr și îl sprijină!

Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace Profetului nostru Muḥammad, familiei sale și companionilor săi!

Glosar

Sunna السنة
Învățătura și calea Profetului Muḥammad ﷺ, cuprinzând cuvintele, faptele și încuviințările sale.

Bidʿah البدعة
Inovație introdusă în religie, fără temei în Coran și în Sunna.

Iḥrām الإحرام
Starea rituală în care intră cel care împlinește pelerinajul ḥajj sau ʿumrah și în care respectă interdicțiile specifice acestora.

Ribā الربا
Dobândă și sporuri neîngăduite în anumite schimburi ori datorii.

Salaf السلف
Înaintașii drepți ai Islamului, în primul rând Companionii Profetului ﷺ, urmașii lor și generația care le-a urmat.

Bibliografie

1. Muḥammad ibn Ṣāliḥ al-ʿUthaymīn. Al-Tamassuk bi-l-Sunnah al-Nabawiyyah wa-āthāruh. Originalul arab. Dār al-Waṭan, sub supravegherea Fundației Șeicului Muḥammad ibn Ṣāliḥ al-ʿUthaymīn. https://islamenc.com/ar/books/145

2. Coranul. Textul arab Uthmani: Tanzil Project, versiunea 1.1. https://tanzil.net

3. Muḥammad ibn Ismāʿīl al-Bukhārī. Ṣaḥīḥ al-Bukhārī

4. Muslim ibn al-Ḥajjāj. Ṣaḥīḥ Muslim

5. Abū Dāwūd Sulaymān ibn al-Ashʿath. Al-Sunan

6. Muḥammad ibn ʿĪsā al-Tirmidhī. Al-Jāmiʿ

7. Aḥmad ibn Shuʿayb al-Nasāʾī. Al-Sunan

8. Muḥammad ibn Yazīd Ibn Mājah. Al-Sunan

9. Aḥmad ibn Ḥanbal. Al-Musnad

Indice

ar-Raghāʾib 16, 17, 19
blândețe 13
caracter 6, 11
Călătoria nocturnă 18, 19, 20
chemarea 37
crez 28, 29, 35
dobândă 27
iḥrām 24
inovație 10, 16, 18, 21
înaintașilor 28, 30, 35
înțelegere 34, 36
Noaptea Destinului 20
Rajab 2, 14, 15, 16, 17, 18, 19
sens figurat 33
Sunna 2, 3, 4, 5, 6, 9, 10, 11, 12, 13, 18, 21, 26, 30, 35

At-tamassuk bi-s-sunnah an-nabawiyyah wa-āthāruhu

Urmarea Sunnei profetice și roadele ei

Ce înseamnă urmarea Sunnei? Ibn al-ʿUthaymīn explică autoritatea ei, blândețea și respingerea inovațiilor. Lucrarea include practicile legate de Rajab și cincisprezece răspunsuri despre adorare, relații și crez.

Autor: Muḥammad ibn Ṣāliḥ al-ʿUthaymīn

Traducere în limba română

Institutul Tawhid

INSTITUTUL TAWHID

tawhid.ro